

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

לפ.

עין משפט
נר מצוה

מד א מ״י פ״ג מהלכות
 תחלות הלכה וט״ע
הר״ע מ״י קס טע״ה א
מה ב מ״י פ״א מהל'
 יבוס הלכה וטו סנה
 עשין א מה ט״ע שם סימן
 קסח טע״א:
מו א מ״י פכ״ב סנה
 ארבות הלכה ד מנה
 שם ט״ע שם קסח וטעפין
 ט ברה״ה:
מז ד מ״י פ״ב מהלכות
 יבוס הלכה ו סנה
 עשין א מה ט״ע שם סימן
 קסח טע״ה ד:
מח ה מ״י שם הל' א
 ט״ע שם קסח א:
מכז ו מ״י שם הל' ג
 ט״ע שם קסח א:
נ א מ״י שם הלכה א
 ט״ע שם קסח ד:

מוסף רש"י

[illegible]

וְקִסְבָּר אֲבִי יִדּו כִּידָה.
לְפִיקָן כְּשֶׁמֶת וּנְפֵלָה לְפִי
יֵבֶם וּמֵתָה עַד שֶׁלֹּא
נִתְיַבְמָה, יוֹרְשִׁיהָ וְיֹרְשֵׁי
הַבְּעֵל שֶׁיֵּהֶם צָרִים לְיִרְשָׁה,
זֶה מִכָּה אֲחֻזּתוֹ זֶה מִכָּה
אֲחֻזִּי, לְבִיט שֶׁמֶלֶךְ חֲלוּקָה
עֲדִיפָא וְלְבִיט הֵלֵל חֲזָקָה
(שָׁם). אֵלֶּא לְדַרְחוֹת בְּצִירָה
בג. טד. לֵכָה לְשֹׁנֵי מִדִּי
וְכַעֲשֵׁי לְעִיל ח: ב. וְלֹא
עִיל כד.

וּסְפֹכַּ נְשׂוּאָה לַחֲלוּק בְּנֻכְסִים. לעיל פ' ד' מחין (דף כט: וסס)
גרס רבנן גבי מאמר לנ"ט ישראלין עושה או אירוסין עושה
דממוך משוכמו משמע דמודה לאין יורשה: **אע"פ** דקשיא מיתה.
לרבנן יחא דדוקא לאחר מיתה מהני מאמר תלוק בנכסים אבל
מחין לא דהויא לה אינה ודאי

ואינהו ספק ומ"מ לא בעי רישא
לאוקומי בעצד זה מאמר דמשום
דהויא אייה דלאי אין נראה לרבא
דמתמכר לכתחלה להכי מוקי לה צלא
עצד זה מאמר אע"ג דלרבה דלעיל
מוכרת לכתחלה משום האי טעמא
משום דהויא אייה דלאי רבא לית לא
האי סברה. ובלכות פקוקות דרב
יודאי גאון פסיק כצ"י פ"ג דרב פפא
במראה קאי כוונתה והא דלא חשיב
צ"ע"ל קג"ס משום דלחיירי זה
אמוראי": **אשה** הקנו לו מן
השמים. וא"ת ומה מריחא בנך
היבס כיון דאי לית לה מראשון תקינו
לה רבנן משני וכו"ת שאם מכר
הראשון נכסיו טרפא מלקוחות אע"פ
שני בני חורין לאי א"כ תהא קלה
בעיניו להוציאה לו ואר"י דנפקא מינה
שיכול היבס למכור שדותיו ואפילו
אשתדוק אחר כך שדות של מת לא
טרפא ממשעבדי ואם היתה אשתו
טורפת מהן ומיהר למאי דבעי לממכר
בס"פ מי שסיה נשוי (כתובות זה. ושם)
דאי אשתדוק בני חרי לא טרפא
ממשעבדי קשה וי"ל דנפקא מינה
אם גירשה ואח"כ אשתדוק שדותיו של
מת דלא גציא מבני חרי דשני:

ובחרש ושוטה. מדלג קאמר
עד שיתרפא משמע
דאפי' תלה לייצג לאלתר אין שומעין
לפי שאין חוסמין אותה וכו' דה"מ
למינקט מוכה שחין:
גבי אחין לא רצו לא לייבם ולא לחלוץ
אמאי חוזרין בו. אפילו לא
רצו לייצג חלה לחלוץ ה"מ למיפק:
אלמר

תובתה כו': מ"ט ^ס אשה הקנו לו מן השמים יואי
קינו לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה:
לייבם לא רצה מהלכין על כל האחיז לא רצו
דים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם יתלה בקטן
ול עד שיבא ממדינת הים או חרש או שוטה א' ^נ
מרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם: ^נ
יצת גדול פליגי בה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי חד
אמר וחד אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת
בייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול
יא תנן לא רצה מחזירין על כל האחיז מאי לאו לא
וקתני מהלכין אצל האחיז שמע מינה ביאת קטן
חלוץ ולא לייבם דכוותה גבי האחיז לא רצו לא
י חוזרים אצל הגדול ולמיכפיה לכפיה לדידהו כיון
מאי לדידה כייפינן תנן תלה בקטן עד שיגדיל אין
קטן עדיפא אמאי אין שומעין לו ניטור דלמא גדול
ול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי
וחלוצין אלא כל ^ס שהוי מצוה לא משהינן
אית

מזה דשהיי מזה לא משהיין והכי מפרש בגמרא: ג'ה. והאי קטן לאו קטן ממנו הוא דקטן לאו בר חליצה ויבום לייבם הכא ודאי סוגיא דשמעתין מוכחא דלאו קטן ממנו הוא משהיין אלמא בקטן ממנו כולהו מדוד: במקום גדול ביום קטן על כל האחי. אחי ייבמה: ואחאי חוזרין אלל גדול. אי אמרת יול דמיון דכולהו צעו למיחלך ואיהו נמי צעי למיחלך איהו קדים א דלמכפיהי למיחלך ונכפין לדידהו ולא נטרם צ"ד כולי האי: והכנס

ממל אחיו ליצמה במקומו והרי הוא כמותו ואם מתה כשהיא שומרת יצם אין ליורשיה בהן כלום לדון אחר דבר זה (סוכה דף) מו ליכא לאשמי מדי (ערובין קכג) אין להקשות על דבר זה וכן, מנרש: בגמ' ואמר לרביה חלילה, ואשמעין שאם ראה להקשות מזהרם כשלא אשה (כתובות דף פח.) מצוה בגדול. האחים לייצם, ונפקא לן מזהירם הכבוד (ביצה דף) המייצם יהיה הכבוד

וְקִסְבָּר אֲבִי יְדוּ כִידָה. מְדֹאֲקִי פְלוֹגִמִיִּיּוֹ בְּנִפְלֹה לֵה (א) מַחֲמִיו וְאִפִּי
הִכִּי לְבִית הַלֵּל נִכְסִים בְּחֻקְתָּן קִסְבָּר אֲבִי נִשְׁוֹה יְדוּ כִידָה וְלֵה יוֹמֵר
הַלֵּכָה כְּשִׁמְתָּ וְאִין לִבְסָה זֶה אֵלֶּה יִזְקֵה יְדוּ גְרִיעָה מִידָה וְנִכְסִים בְּחֻקְתָּה
וְיִצִּית שְׁמִאי פְּלִיגִי וְאִמְרִי נִשְׁוֹה יְדוּ עֲדִיפֵה מִידָה וְכִשְׁמֵת יֵד הִיבְסָה

כידה ויחלוקו. ובתכונות בהכותב (דף פסג.) נמי פליגי אב"י ורבא דקאמר אב"י ידו כידה ורבא אמר ידו עדיפא מידה ואמרין התם נפקא מינה לשומרת יבס: ידו עדיפא מידה. ואפילו בית הלל מידו שקלי יורשי הבעל בנכסים: הכי גרסין אלא רבא מאמר לב"ש עו נשואה ודאי ארוסה נשואה לחלוק בנכסי אלקעזר כוותיה דרבא יוסי ברבי חנינא כו רבי אלקעזר הכי ור מאמר לב"ש אינה בצרה בלבד איפוך לא תיפוך אמר לך אנא דלא סגי לה חליצה לחלוק בנכסי אמר רב פפא דיוסי דאב"י ואע"ג דקשיא הנכסים ויוצאים ע יוצאין לאו בנכסין מרשות הבעל לרשות מתה אדמפלגי בגופא בחייה ולפירות^א ותו היא כו': למאי הלכר^ב לומר שמגרשה בג

הואיל וטענה נמשך דלדל כדל' וטו
גל' מיד' אין להשיב על כך דודאי
דיקא כוונה וקשיל ליה מנה:
ששמונה גנט. ולא בעי חליצה
ומחויורה. אם ראה ולא מיתקרא עליה:
ויצמה. אע"פ שלקחה קרי ליה ויצמה:
ואוימא הכי נמי. אכילה מילתא קאי:
ולקחה לו. ויצמה מצי למכחז למה לי
דכתיב לאשה ש"מ הרי היא כאשתו.
ויצמה לו לכדריק צפ"ק (עלי דף ט.)
לאסור ארו ועריות אף בדרבנן ויצמה
בעל כרח: **אשה הקנו לו.** לייסם:
השמים. ולא שיעמד נכסיו לכתובתה
ויכול למוכרן בכל עת שירצה: ואי

מסורת הש"ס

(א) [כתובות פג.] (ב) לעיל
 כט. [גדרים עד.] (ג) [סוכה
 לו. וש"נ] (ד) לעיל ח: טי:
 כתובות פב, (ה) ג"א עברה,
 (ו) לקמן פה. כתובות פב;
 (ז) בי"א. לעיל כד,
 (ח) [ג"ל ומייבש] (ט) [לקמן
 מז:]; (י) [דומה לזה כתבו
 חוס' מגילה כט: ד"ה
 והלכתא].

נורה אור השלם

1. כִּי יָשְׁבוּ אֲחִים יַחְדָּו
וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֵן אֵין
לּוֹ לֹא תִהְיֶה אִשֶּׁת הַמֵּת
הַחוּצָה לְאִישׁ זָר יִבְמָה
יָבֵא עָלֶיהָ וּלְמַקְחָהּ לֹא
לְאִשָּׁה וְיִבְמָה:
דְּבָרִים כה ה

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה אַע"ג. דרב
פפא בתראה. ע' מס' ע"ז
נט ע"ב תד"ה אר"פ
וצרא"ש שם:

הגהות הב"ח

(א) במשנה עד שיגדיל
ורבגדול כל"ו ומצית או
נמחק: (ב) רש"י ד"ה
וקסנר וכו' נגפלו לה
בשהיא תחתיו: (ג) ד"ה
וקסנר רבא וכו' בודאי
ארוסה משוי לה לענין
לדחות: (ד) ד"ה ונגדול או
שהיה וכו' שמא יבס
אותה והכי מוכח:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ח"ל רבא ז"ל כו'.
נ"ב לדברי רש"י לרבא חף
ב"ה מודי דיחלוקו. ור"ף
מפרש דהכל לנעל. ורמב"ם
מפרש דכל האוקימתות
מ"ה לנ"ב ח"ל לנ"ב עלול
לנאש ועמ"ש ויע' רמב"ם
וכתב דה"ה למחירה ולפירי
חל הרמב"ם פסק דל"ל
ליבס פירות ועי' בראש
פ"ד דכתובות ס' כב וכ"ד
הרשב"א (ועמ"ש רבינו
בזה"ע ס' ק"ס).

תוספות ישנים

[illegible]